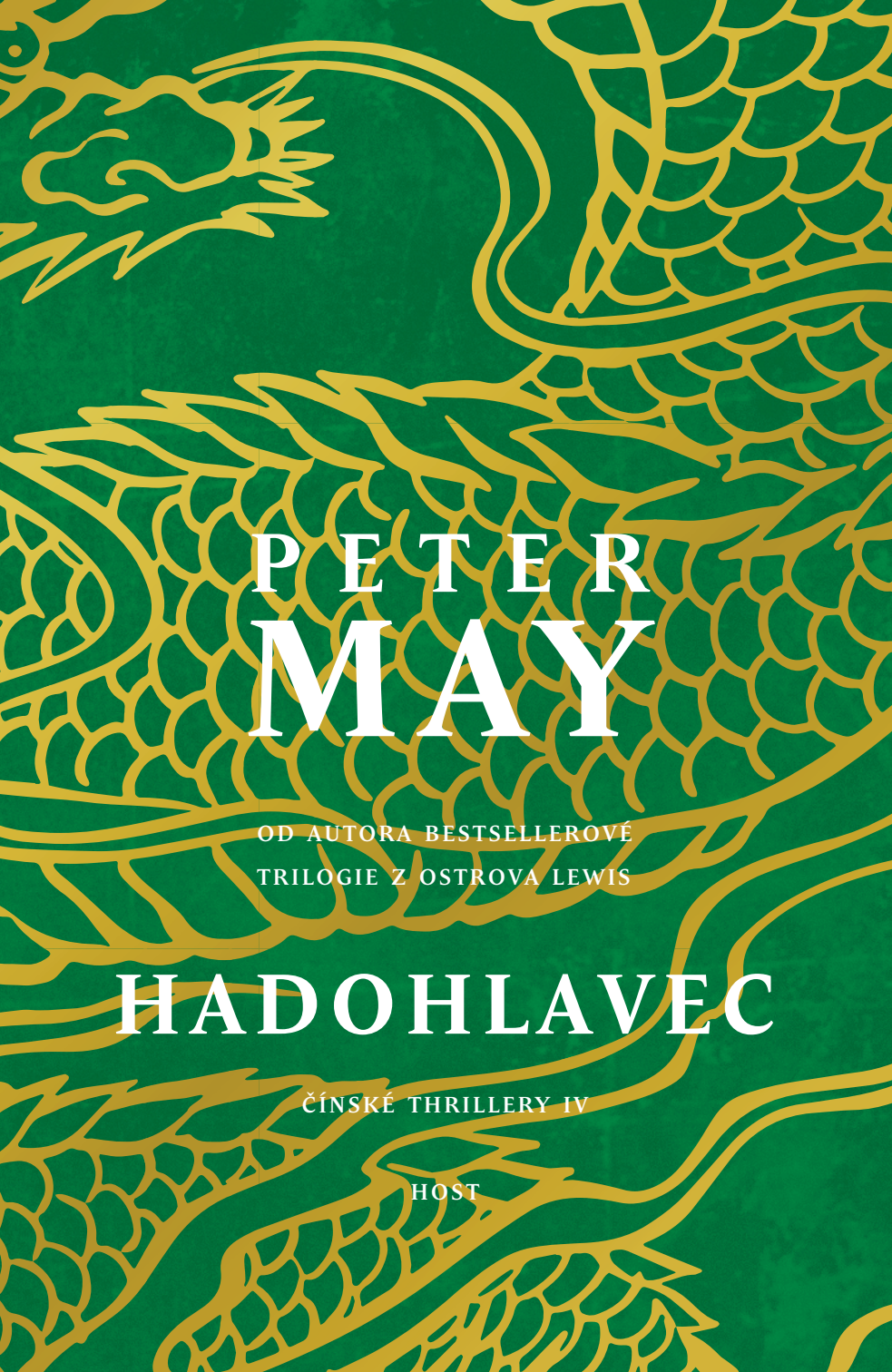

PETER
MAY

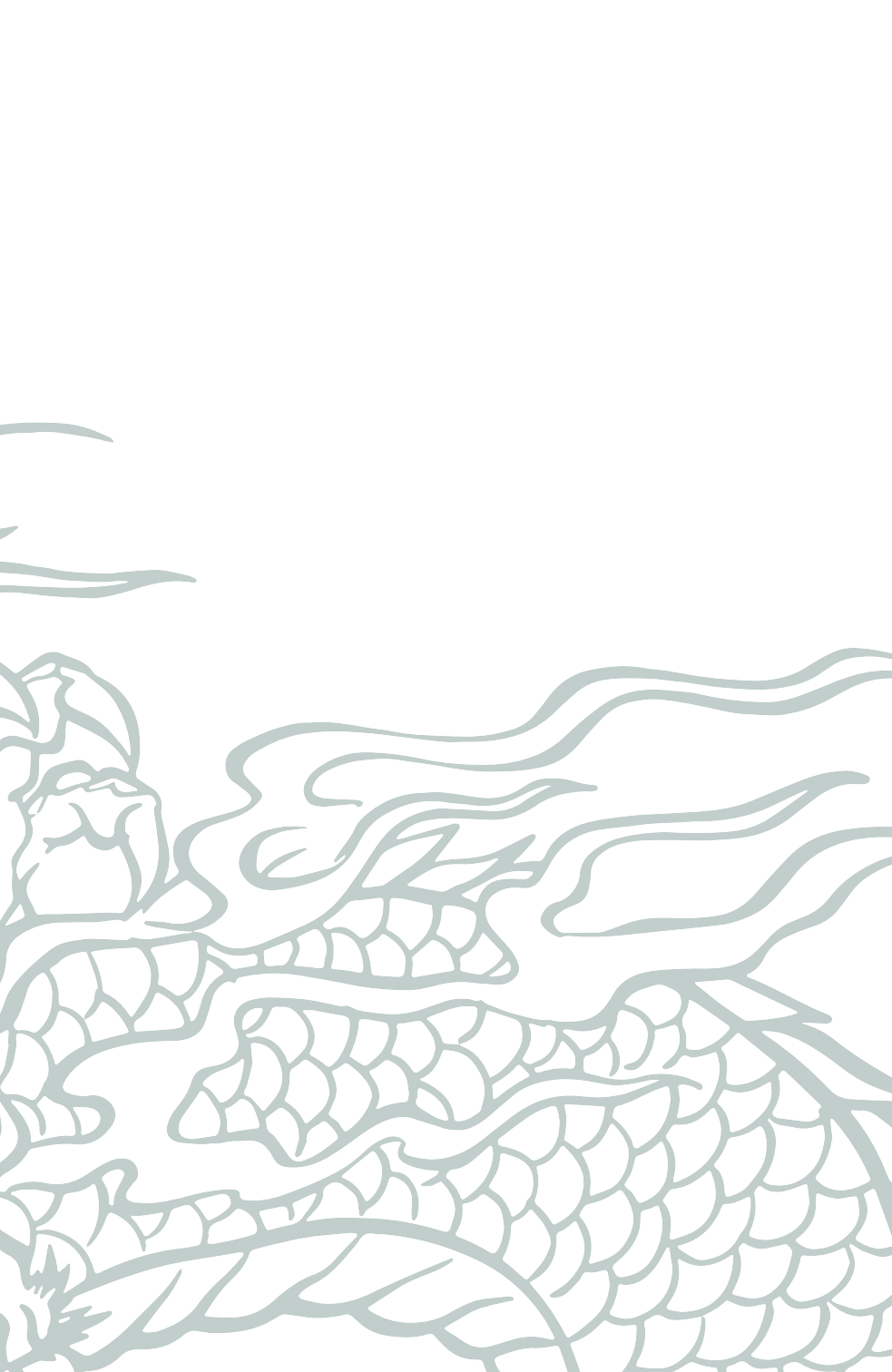
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

HADOHLAVEC

ČÍNSKÉ THRILLERY IV

HOST

PETER MAY
HADOHLAVEC

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY IV

HADOHLAVEC

BRNO 2017

Snakehead © Peter May, 2002

Translation © Filip Drlik, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-232-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-233-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-234-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno Dickovi a Michelle

Tato kniha vychází ze skutečného stavu současného
vědeckého poznání a naznačené důsledky jsou
až příliš pravděpodobné.

PROLOG

Ještě před půlhodinou svítilo na jasně modré obloze mrazivé slunce. Zrůžovělé tváře se před okolní teplotou čtyřicet stupňů pod nulou choulily v kapucích, drobné barevné částčky ledu tančily v obláčkách jejich dechu. Obloha potemněla, náhle a nečekaně, a vítr se opřel do dvacetimetrových vrcholů ledových hřebenů vzniklých po střetu ker. Paleta počasí se s nepředvídatelnou polární zimou zúžila. Pohyby přítomných působí naléhavě. Ledová plocha se hemží lidmi obalenými desetikilovými vrstvami zářivě červených ochranných oděvů. Mrtví můžou totiž čekat navěky a živí vědí, že život je krátký.

Kolem ledoborce krouží buřňáci a jejich žalostný křik se nese po větru, který čím dál úporněji doráží na stěny dekontaminačního stanu. Led se pohne a ocelová lana nakládacího ramene bolestivě zaskřípají. Ponorka se mírně nakloní na stranu. S námahou umístěné podpěry v její blízkosti brání plavidlu před pádem nazpět do ledového hrobu. Na měkké vrstvě oranžových korálů obalujících trup se již utvořila ledová krusta.

Ze stanu vyjde pět postav. Postupují pomalu jako astronauti při pohybu po měsíčním povrchu. Jsou těžcí a neohrabaní. Pod

nepropustnou kombinézou s vlastním dýchacím přístrojem se vtěsnali ještě do pevných a odolných termojégrovek. Za průhlednými oblymi štíty proudí přes bledé a úzkostlivé tváře členů týmu filtrovaný vzduch. Každý z nich do projektu vnesl vlastní odbornost: mikrobiologii, virologii, lékařství, lékařskou archeologii, patologii. Téměř dvanáct měsíců plánování se každou chvílí zúročí. Napětí členů týmu je zcela hmatatelné.

„Všichni žijeme v oranžové ponorce, v oranžové ponorce...“ zazní ve vysílačkách falešný zpěv doktora Rubena.

„Sklapni, Philipe!“ ozve se hlas doktorky Catherine Oxleyové. Nese se v něm autorita vedoucí týmu, přiškrcená ovšem okolní tísní. Ptá se sama sebe, proč mají všichni patologové, které kdy poznala, tak dětinský smysl pro humor.

Nade všemi se tyčí Řasovník. Když plavidlo vyzvedli, Catherine hned překvapilo, jak je na první pohled maličké. Netušila, jak na jeho palubě mohlo žít, pracovat — a zemřít — dvaadvacet mužů. Zblízka jí Řasovník připadá obrovský. Raší z ledu jako mršina jakési obrovské velryby s dvaadvaceti Jonáši v břiše.

Vyškrábou se nahoru po lešení vztyčeném posádkou. Z rukávů se jim vynořily ruce v tlustých rukavicích a na každém kroku se jistí. Všechny plochy jsou obalené ledem a zrádně kluzké. Každý pohyb je pečlivý a žalostně pomalý. Vyšplhají k velitelské věži a naskytne se jim pohled na ústí čtyř torpédometů kousek nad přepážkou v přídi lodi. Poklop vedoucí do strojovny je zrezivělý a doposud se ho nikdo nepokusil otevřít. Kovové nášlapné rošty na můstku jsou téměř celé prožrané. Držák určený pro přenosnou anténu, kterou před posledním vyplutím posádka ponorky odmontovala, je zcela zakrytý více než osmdesátiletým nánosem korálů. Hlavní poklop je čerstvě vyčištěný a ošetřený mazivem a nemrznoucí kapalinou — je ovšem stále zavřený.

Catherine pozorně sleduje, jak doktor Ruben a profesor Marlowe strnule poklekají a berou do dlaní ruční kolo, které poklop

zajišťuje. Překvapeně zjišťují, že se otáčí téměř hladce. Posádka ledoborce odvedla skvělou práci. Páčení samotného poklopu je však obtížnější. Doktor Arnold se vmáčkne na můstek mezi ostatní, aby jim pomohl. Catherine se na okamžik podívá bokem a zahlédne trosky projektu rozeseté po ledu a členy posádky v červených kombinézách, kteří připomínají krvavé cákance na bílém podkladu. Postávají ve skupinkách a rozhlíží se. Mnozí z nich jsou teprve děti, dobrovolníci z řad studentů. Získávání dotací byla hotová noční můra. — Catherine se zaklání a dívá se na oblohu, která je už téměř černá. Ví, že mají hodinu, možná méně.

Za posledních dvacet let kariéry lékařské archeoložky vyzvedla mnoho těl z mnoha hrobů. Tentokrát je jí však poprvé úzko z pomyslení, že tento nezamýšlený hrob záhy skutečně otevrou, a snaží se nepředstavovat si hrůzy, které v jeho tmavých útrobách očekává.

Otočí se nazpět ve chvíli, kdy se poklop konečně otevře. Z otvoru uniknou nahromaděné plyny se zakvíváním, z něhož se jí naježí všechny chloupky na zátylku.

Chvíli všichni jen stojí a zírají do neproniknutelné černě. Potom Catherine rozsvítí baterku a odhalí ve tmě příčky žebříku, který je zavede do ponorky. Na podlaze je voda skoro až po kotníky. Ačkoli trupem Řasovníka nikdy nic neprorazilo slaná voda se za ty roky prožrala skrz nýty a spoje, pomalu natekla dovnitř a narušila jeho ledovou posvátnost. Vzduch je mrazivý a vlhký a Catherine je ráda, že ho nemusí dýchat. Uvědomuje si, že tým jde za ní. Paprsky baterek zachycují vzdušnou vlhkost a vnášejí světlo do desítek let tmy. Catherine míří vpřed do místnosti s bateriemi. Posvítí nahoru na vratidlo a nečinný motor; potom namíří kužel světla dolů a k pravoboku a prohlédne si osobní skříňky členů posádky. Virtuální prohlídku této kanadské ponorky zažila už mnohokrát, ale realita je velice odlišná. Otočí se a ví, že se blíží ke společenské místnosti. Neovládne se

a tiše vykřikne. Od stolu na ni hledí bledý mumifikovaný obličej se scvrklýma očima a propadlým nosem. Kolem úst je viditelná tmavá skvrna od krve a zvratků. Uniforma je téměř nedotčená, ale ponořené konce lýtek a chodidla už dávno přišly o všechno maso. Zůstaly po nich jen holé vybělené kosti.

„Kristepane...“ Catherine zaslechne z přední části místnosti Marlowovo šepem pronesené zaklení. Otočí se a rychle se brodí, aby si v křižujících paprscích světla prohlédla svraštělá těla členů posádky. Jejich ostatky se mírně a tiše kolébají v houpacích sítích natažených mezi torpédometem a skladovacím prostorem. Jsou zabalení v dekách a kabátech a v jejich tvářích se odráží příšerná smrt, jež je navštívila téměř před sto lety. Zamrzla na nich navěky stejně jako jejich vousy a kníry. Catherine se otřese a v duchu bojuje s temnou předtuchou. Ví, že nemoc, která ty muže připravila tak strašným způsobem o život, se nevyhnutelně vrací. Zůstává jen otázka kdy.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Zástupce J. J. Jackson, kterému kolegové z kanceláře šerifa ve Walkerově okrese říkají jen Jayjay, si vložil další zápalku mezi zuby a začal ji žvýkat. Rozepnul si zip a vypustil žlutý proud do vyschlého řečiště říčky Bedias Creek. V chladném ranním vzduchu se z moči viditelně kouřilo a zástupce šerifa se vynasnažil, aby všechna tekutina dopadla do sousedního okresu Madison. Kdesi na severu, za stromy narušujícími plochou texaskou krajinu, vyvolávají dozorcí vězně ven z cel žaláře Ferguson Unit — čeká je další den za mřížemi. A on si tady může svobodně chcát po větru. Do kýženého konce dlouhé vyčerpávající směny mu zbývalo něco málo přes půl hodiny — a potom vyhlídka prázdné postele. Vyplivl zápalku a zalitoval, že vůbec přestával kouřit. Byl si najednou jistý, že určitě zemře na otravu dřevem.

Zpoza otevřených dveří bílo-černého policejního fordu hrály The Dixie Chicks. Poslouchat rádio je proti předpisům, ale člověk zkrátka potřebuje něco, co by ho udrželo vzhůru. Zaplnil prostor za volantem svým objemným tělem a vyjel na opuštěnou dálnici I-45. Plnou rychlostí uháněl na jih vstříc modré

obloze. Dřív by po příjezdu domů našel na stole teplé lívance se sirupem a talíř ovesné kaše od Marthy. Ale jelikož utekla s tím prodávacem klimatizací, zvykl si jezdit na snídani do huntsvillského Café Texan naproti budově okresního soudu na Sam Houston Avenue. Pokaždé se usadil v kuřácké části, aby mohl vdechovat cigaretový kouř ostatních návštěvníků. Doktorovi pak mohl říct, že s pasivním kouřením přece nic nenadělá.

Chvilí si prozpěvoval s Dixie Chicks.

Napravo nad sjezdem z dálnice se na kamenitém srázu hrdě vypínala mexická restaurace s rychlým občerstvením. I když si Jayjay zamiloval to jejich pivo s kouskem limetky nacpaným v hrdle, mexickému jídlu se vyhýbal, jak to jen šlo. Vždycky ho z něj ošklivě páčila žába. Dnes však sjel z dálnice a vydal se vzhůru po hrbolaté silnici k rozlehlé zaprášené asfaltové ploše takřka prázdného parkoviště. Zcela prázdné však nebylo. Stál na něm dlouhý chladírenský návěs připojený za lesklý červený tahač. Nic neobvyklého. Kamionáči během nočních jízd obvykle někde zastaví, aby se na chvíli prospali. Dveře na straně řidiče však byly otevřené dokořán a zdálo se, že kolem nikdo není. Na parkovišti nebyly žádné jiné vozy a restaurace otevřela až za několik hodin.

Jayjay nechal motor běžet a vystoupil z auta. Netušil, proč kamion upoutal jeho pozornost. Možná proto, že se ho řidič ani nepokusil zaparkovat mezi zašlé bílé čáry. Možná se jen projevil jeho instinkt. Jayjay měl dobře vycvičený instinkt. Instinktivně poznal, že ho Martha opustí nejméně dva roky předtím, než to skutečně udělala. I když možná nešlo ani tak o instinkt, jako spíš o zbožné přání. Ale na tom zatraceném kamionu stejně něco nesesedělo. Vypadal... opuštěně. Jayjay si stáhl krempu kovbojského klobouku níž do čela, do úst si vložil další zápalku a opřel se rozevřenými dlaněmi v bok. Pravý ukazováček přiložil na kožené pouzdro, aby se cítil pohodlněji.

Pomalou se přiblížil k otevřeným dveřím tahače a nervózně se rozhlížel kolem sebe.

„Héj, lidi,“ zavolal chraptivým hlasem. Když se nedočkal odpovědi, zkusil to ještě jednou: „Je tu někdo?“ Zastavil se a očima zamířil do prázdné kabiny. Chvilí stál a přesouval ústy zápalku z jednoho koutku do druhého. Potom se vytáhl do kabiny a zkontroloval prostor vzadu, ve kterém řidiči obvykle spávali. Byl prázdný.

Sestoupil na asfalt a rozhlédl se. Kam tak hergotfix mohl zmizet? Dixie Chicks v jeho autě právě hrály nějakou písničku v žánru rhythm & blues. Mírný větřík lehce rozvířil prach na parkovišti. Slunce vycházející časně zrána ho zbarvilo do metalicky růžové barvy. O pár hodin později z něj však veškerou barvu vypálilo.

Jayjay prošel kolem návěsu a minul řady pneumatik naskládaných do komínů vyšších než on. Měly tak hluboký vzorek, že by do něj téměř mohl strčit pěst. Návěs byl celý černý a po stranách na něm stál nápis GARCIA WHOLESALE. Čerstvě natřený. Nový.

Vysoké zadní dveře byly lehce pootevřené. Jayjaye se zmocnilo neblahé tušení. Vytáhl zbraň z pouzdra, ohnul paži a zamířil vzhůru na oblohu. „Héj!“ vykřikl znovu. „Je tam někdo?“ Odpověď popravdě nečekal, ale stejně ho zklamalo, že se nemýlil. Vyplivl zápalku a otevřel levé křídlo dveří dokořán. Bylo těžké, a tak se pohybovalo pomalu. Okamžitě ucítil pach něčeho shnilého. Ať už v návěsu bylo cokoli, jeho náklad vůbec nebyl chlazený a zdaleka ne čerstvý. Zahlédl navršené krabice zeleniny a ovoce — rajčat, lilků, avokád a okurek. Chytil se za rukojeť na vnitřní straně dveří a přitáhl se nahoru. Uvnitř byl zápach téměř nesnesitelný. Pronikavý a nakyslý jako pach zvratků a výkalů. Jayjay ustoupil. „Kristepane...“ zasykl. Krabice na obou stranách byly sesypané. Musel je jednu po druhé odtáhnout, aby

postoupil dál do návěsu. Rajčata a okurky se hlučně odkutálely po snýtované ocelové podlaze a mezerou mezi dvěma krabicemi propadla holá paže. Zdálo se, jako kdyby ho otevřenou dlaní vybízela, aby šel blíž. Jayjay vyjekl a na zátylku mu okamžitě naběhla husí kůže. Zastrčil zbraň do pouzdra a začal trhat lepenku. Další převrácený sloupec krabic odhalil, že zelenina byla naskládána pouze v zadní čtvrtině kamionu. Uvnitř byla příliš velká tma, takže si nemohl prohlédnout ani prostor před sebou, ani tělo, které mu leželo u nohou. Ze zápachu už se mu začalo navalovat. Sáhl k opasku pro baterku. Paprsek vyslaný do tmy jako by nazpět vyslal ochromující ledový šíp. Jayjayův křik se neprodral skrze jeho stažené hrdlo. Těla. Desítky mrtvol zachycených ve světle a zvěčněných ve smrti. Propletené paže a nohy, děsivě zkřivené obličejové lidi bojujících o život. Zvratky, krev a roztrhané oblečení. Přízračně bílé asijské obličejové s vytřeštěnými, neživými očima, jako na fotografii masového hrobu v koncentračním táboře. Jayjay začal ustupovat a přitom zakopával o krabice a nohy mu ujížděly na slizké vrstvě z prasklých hniјících rajčat. Dopadl na podlahu tak silně, že si vyrazil dech. Chvíli nehybně ležel a přemýšlel, jestli nepropadl puklinou v zemi do samotného pekla. V dálce slyšel Dixie Chicks. *Viděla jsem je padnout, Pane můj. Někteří nedostanou nic a někteří všechno — tfuj tfuj tfuj!*

II

Wangův deník

Klouby mám úplně zničené a zakrvácené, takže už stěží udržím tužku. Bušil jsem do dveří tak dlouho, dokud jsem nepřestal cítit paže. Začíná tady být nedýchatelný vzduch a nesnesitelné vedro. Baterie v mojí světlé je

skoro vybitá a už nevidím okolní tváře. Už je ani vidět nechci. Odráží se v nich stejný strach a zoufalství, které cítím i já. Čcheng ztratila vědomí. Nevím, jestli ještě dýchá. Její stisk na mé paži povolil. Nebohá Čcheng. Moje holčička, moje *ja-c'*. Chtěla jenom lepší život, dojet do Meigua a najít svou Horu zlata. Všichni ostatní chtěli totéž. Jaká krutost, že jsme se dostali tak daleko a od vytoužené země nás dělí jen guma a kov. A smrt. Cítím ji, jak pod mnou ubíhá. Pneumatiky na asfaltu. Americká půda. Proč nás nikdo neposlouchá? Proč nezastaví? Jestli tento deník najdete, řekněte prosím mým rodičům, že jsem je měl rád. Řekněte mojí holčičce, že jsem na ni myslel až do poslední chvíle. Řekněte jí —

III

Doktorka Margaret Campbellová stála před třídou téměř dvaceti studentů v posluchárně Centra trestního soudnictví George J. Beta v Huntsvillu. Budova stála na kopci s výhledem na celou smrti v huntsvillské věznici Walls Unit. Když George W. Bush ještě působil jako guvernér, vyhradil si na posouzení případu každého vězně, kterého sem poslal na popravu, vždy celých patnáct minut.

Centrum trestního soudnictví náleželo ke Státní univerzitě Sama Houstona. Dalších sedmnáct studentů sledovalo Margaret na uzavřeném televizním okruhu ze zařízení zvaného The Woodlands, nacházejícího se o třicet mil dál po dálnici směrem na Houston. Kdokoli z nich mohl zapnout vzdálenou jednotku a zahájit videohovor se svou vyučující. Ta zase mohla nasměrovat kameru buď na sebe, nebo na plátno v čele třídy, na něž právě promítala snímek ženy pověšené v garáži na oprátce.

„Když policista nedorazil na směnu a nebyl k zastižení ani na telefonu, vyslali k jeho domu hlídku, aby zjistila, co se děje. Věděli, že jeho žena jela na víkend k rodičům, a napadlo je, že možná jen vyspává divokou noc.“ Margaret se zasmála. „S tou divokou nocí to trefili, ale jeho spánek byl už věčný. Když se policistům nepodařilo nikoho vzbudit, začali dům obcházet a nahlížet do oken.“ Zabodla ukazovátka do plátna. „A v garáži našli tohle.“ Osobu připomínající velkou objemnou ženu visící z držáku na světlo s obličejem zakrytým dlouhými černými vlasy.

„Uvědomili si, že tomu nejspíš přišli na kloub, zavolali záchranku a pak vykopli dveře. Velice rychle zjistili dvě věci. Zaprvé ta žena byla mrtvá a za druhé to nebyla žena. Ve skutečnosti šlo o jejich kamaráda a kolegu Jacka Thomase Doobeyho, třikrát významenaného policistu, který odsloužil více než pětadvacet let.“

Ve třídě zaznělo tlumené chichotání. Margaret moc dobře věděla, že přednášky o autoerotické asfyxii její studenty rozveselují i fascinují. Mělo to určitě něco společného se samotnou povahou člověka, možná šlo o hluboko uložený strach, který většina lidí cítí v souvislosti s vlastní sexualitou.

„Vážně se mu povedlo přeměnit se v ženu,“ řekla Margaret. „Jak sami vidíte. Dost dobře na to, aby zmátl své kolegy, tedy alespoň do chvíle, než se dostali až k němu.“ Během výkladu prošla několik dalších diapozitivů, včetně detailů Doobeyho pečlivě nalíčené tváře, černé paruky, šatů, vycpávek v bocích a na prsou a včetně nalepovacích fuchsiově růžových nehtů na chlupatých prstech.

„Uškrtil se.“ Červené hedvábí a růžové rty. „A svázal si ruce za zády.“

„Jak to udělal?“ zeptala se mladá černoška v první řadě.

„Postavte se,“ řekla Margaret.

Dívka se nejistě rozhlédla po svých spolužácích a zdráhavě se postavila.

„Postavte se před třídu a sepněte ruce před sebou,“ nařídila jí Margaret. Dívka ji uposlechla. „Teď se sehněte, dotkněte se podlahy a prostrčte obě nohy sepnutýma rukama.“ Dívka s úkolem zpočátku zápolila a její spolužáci se smáli. S menšími obtížemi se jí nakonec podařilo pokyny splnit a stála před třídou s rukama za zády.

„Vidíte? Je to hračka.“

Na plátně proběhla další řada diapozitivů. Odhalily, že si strážník Doobey sestavil kladkostroj na vytahování a spouštění smyčky provlečené velkým hákem ve stropě. Margaret pokračovala ve vysvětlování. „Kladku ovládal upraveným dálkovým ovladačem z obyčejné hi-fi věže. Takže se v šatech, se svázanýma rukama, smyčkou na krku a ovladačem za zády postavil na židli. Tak mohl vytahovat smyčku dostatečně vysoko, aby se mu utáhla kolem krku, celého ho zvedla a začala ho doslova škrtit. Potom se na poslední chvíli spustil dolů.“

Posluchači ji tiše a užasle pozorovali a očividně si popsany scénář představovali. Potom se na monitoru objevil obličej tmavovlasého mladíka z The Woodlands a z reproduktorů vyšel jeho hlas: „Ale proč, doktorko Campbellová? Já nechápu, proč by to dělal.“

„Dobrá otázka,“ řekla Margaret. Odmlčela se a přemýšlela, jak zformuluje svou odpověď. „Jak jistě víte, když si člověk omezí přívod kyslíku, umocní svůj sexuální prožitek.“ Všimla si, jak konsternovaně se její studenti zatvářili, když se pokoušeli představit si, co je sexuálního na tom, když se člověk přestrojí za opačné pohlaví a následně se oběsí. Margaret se usmála. „Ale doma to určitě nezkoušejte.“ Mírné napětí se smíchem posluchačů odeznělo.

„Když jsem dorazila na místo, poměrně rychle jsem zjistila, že jen co strážník Doobey zapnul svůj kladkostroj, ovladač se mu v rukou nešťastnou náhodou otočil, takže ten tah už

nemohl zastavit. Jen si to představte. Visí tam za krk a škrtí ho váha vlastního těla. Paže má zkroucené a pevně svázané za zády. Nemůže volně pohybovat rukama. Zoufale se snaží otočit ovladač a spustit se do bezpečí na zem. Ovladač mu však vyklouzne z prstů, rozbije se o podlahu a strážník ví, že zemře. Chvilí vzdoruje, kope nohama kolem sebe a potom se vzdá a poddá se křiku a temnotě, která na něj padne a nakonec přinese velice dlouhé ticho.“

Posluchárna zcela umlkla. Čerství prváci si v hlavě vyvolávali obrazy smrti, kterou by si sami nedokázali představit. Obrazy, s nimiž se obeznámí velice důvěrně, až absolvují univerzitu a vykročí do skutečného a nepříjemného světa mimo izolované akademické prostředí. Šumění reproduktorů znělo v náhlém tichu nezvykle hlasitě. Margaret na monitoru zahlédla sama sebe. Bledá, pihovatá, s rozpuštěnými plavými kadeřemi. Kamery CCTV jí příliš nelichotily. Bože, vypadám tak stará, pomyslela si. Rozhodně na víc než na čtyřiatřicet. Možná že se jí do tváře vepsaly všechny ty výjevy smrti, s nimiž se celé roky setkávala. Jak jen se takovým rysům říká? Charakter?

Mladík s krátkými blond vlasy, sedící v zadní části posluchárny, jí položil otázku: „Jak si tím můžete být jistá? Nemohl to někdo nastražit, aby to tak jen vypadalo, a zamaskovat tím vraždu?“

„Ano, Marku, to je možné,“ odpověděla Margaret. „To jsem ale zvládla vyloučit téměř hned.“

„A jak?“

„Strážník Doobey neměl zálibu jenom ve škrcení. Taky rád sledoval sám sebe v akci. Nachystal si kameru a celé drama natočil na videokazetu. *Smrt oběšením* — již brzy i ve vašem kině.“ Margaret se zkroušeně pousmála. „Život by byl o dost jednodušší, kdyby všechny moje případy byly natočené.“ Zavřela složku ležící na stole. „Tak, a to je pro dnešek všechno.“

Hlouček rozjívěných studentů na chodbě se rozplynul. Odešli na kávu a nepochybně i na pár cigaret. Margaret neustále žasla nad tím, kolik mladých lidí teď kouří. Celá generace kouřit přestala, ale děti si očividně ze zdravotních rizik příliš těžkou hlavu nedělaly. Vždycky si vzpomněla na dobu strávenou v Číně, kde se zdálo, že kouří všichni a všude. Ale jakékoli, byť letmé pomyšlení na Říši středu ji dokonce i po celém roce zraňovalo. Okamžitě tu myšlenku odehnala. Natáhla si koženou bundu a upravila límeček od blůzy. Poté se sehnula u nerezové pitné fontánky pod nástěnnou vitrínou plnou odznaků a hvězd mnoha policejních orgánů.

„Paní profesorko, mohl bych s vámi mluvit?“

Zvedla hlavu a zahlédla chlapce s krátkými blond vlasy, který během přednášky seděl vzadu. Stydlivě se usmíval a tiskl si brašnu k hrudi. Margaret okamžitě klesla na duchu. Vždycky si našel něco, na co se jí po hodině mohl zeptat.

Vstala a strčila si ruce do kapes. „Marku, už jsem ti říkala, abys mě oslovoval ‚doktorko‘ nebo ‚Margaret‘. Oslovení ‚paní profesorko‘ zní, jako kdybych byla nějaká... učitelka.“ Hned jí došlo, jak ironicky to zní. Protože tu právě teď stála jako učitelka zahnaná do kouta žákem, který na ni má zálusk. Usmála se. „Prostě mi říkej Margaret.“

Marka to však očividně nijak nepotěšilo. „Doktorko Campbellová, víte, hodně jsem přemýšlel, po vašich hodinách a tak, co bych vlastně chtěl opravdu dělat.“

Margaret se usmála a dala se do chůze. Mark kráčel vedle ní. „A dnes jste na to konečně přišel,“ řekla.

Nechápavě se ušklíbl. „Co tím myslíte?“

„Autoerotika. Transvestitismus a škrcení.“

Zrudl až na zádech. „To ne... já... já... jsem nemyslel...“ koktal bezradně. „Víte, chtěl jsem říct, že... bych se asi chtěl stát patologem.“ Potom ještě nadbytečně dodal: „Jako vy.“

Došli do vestibulu. Od červených dlaždic na podlaze se odráželo světlo a nad schodištěm nehybně visely vlajky zastupující všechny národnosti studentů na univerzitě. Margaret začala ztráct trpělivost. Obrátila se k mladíkovi a její bílé tenisky přitom mírně zahvízdaly o lesklou dlažbu. „Marku, jestli se chceš stát patologem, měl bys studovat medicínu. Ale upřímně si nejsem jistá, jestli na to máš.“ Zatvářil se zklamaně. Margaret však byla nemilosrdná. „A ještě něco, Marku. Běž nahánět někoho stejně starého.“ Otočila se a rychle prošla kolem portrétu vlídně se tvářícího muže se stříbrnými vlasy, jehož jméno univerzita nesla. Na parkovišti se na okamžik zastavila a přemohla ji lítost. Byla si jistá, že George J. Beto by se studentem nikdy takto nemluvil. Margaret však tíhla k používání nevlídných slov. Jak snadné bylo ubližovat ostatním, když ještě pořád ubližovala i sama sobě.

* * *

Její dům stál na O Avenue na vrcholku kopce, co by od kampusu kamenem dohodil. Zdi měl z červených cihel stejně jako budova univerzity a jeho střechu pokrývaly šedé tašky. Byl pouze přízemní a stál uprostřed bujné zelené zahrady, takže ho od silnice dělila řada stromů. V té době jí dávalo smysl si ten dům pronajmout. Měla v plánu usadit se a žít klidný život v akademickém odloučení. Potom se po pouhých třech měsících uvolnilo místo v Harrisově okrese. Pozice vrchního soudního lékaře ve třetím největším okrese ve Spojených státech a v Houstonu, čtvrtém největším městě. Dlouho vše zvažovala. I děkan ji velice podporoval, a dokonce vybízel, aby nabídku přijala. Řekl jí, že může nadále přednášet jednou týdně jako hostující profesorka. Zazubil se a s úsečným newyorským přízvukem prohlásil, že by byl hrdý, kdyby na jeho univerzitě vyučovala vrchní soudní lékařka z Harrisova okresu. Nikdy se nedozvěděla, jak velký vliv

měl děkan na komisi, ale jeden z jejích členů Margaret později prozradil, že místo dostala hned ve chvíli, kdy poslala přihlášku.

Margaret během stoupání po Sedmnácté ulici kontrolovala zpětné zrcátko a sledovala hodinky. Měla dost času na to, aby se osprchovala a převlékla. Musela se potom vrátit do kanceláře v Houstonu. Cesta tam mimo špičku jí běžně trvala dobrých padesát minut. Když však před domem zaparkovala svůj chevrolet za jasně rudý pick-up s nadměrně velkými pneumatikami, rychle se jí zkazila nálada. Majitel domu stál na verandě se zkříženými pažemi na prsou. Před otevřenými předními dveřmi klečel mladík v montérkách a kšiltovce a vedle sebe měl položený kufr s náradím.

Margaret zabouchla dveře od auta a rychle vyšla po pěšině k domu. „Co si myslíte, že děláte, McKinley?“

Muž v montérkách se polekal a rychle se postavil. McKinley však ustupovat nehodlal. Byl to typický buran z Jihu oplývající spoustou peněz. Na kopci mu patřilo několik domů. „Takhle by dáma mluvit neměla,“ odvětil s rozvleklým jižanským přízvukem.

Margaret se mu rozzlobeně podívala do očí. Byl chodícím a mluvícím ztělesněním klišé. Kovbojské džíny, boty, kostkovaná košile a ošoupaný stetson stažený k zátylku. „Neodpověděl jste mi na otázku,“ trvala na svém Margaret.

Mladík se na ně zahleděl. „Možná bych měl jít.“ Sklonil se pro vercajk. Zachrastily v něm dláta a šroubováky.

McKinley zvedl ruku a zarazil ho. „Zůstaň, kde seš, synku.“ Potom se obrátil k Margaret. „Vyměnila jste ten podělanej zámeček, paninko.“

Margaret se otočila k řemeslníkovi. „A chcete vědět proč?“ Zdálo se, že by raději snědl svou kšiltovku. Tak či onak mu to však řekla. „Protože když jsem byla pryč, chodil do domu a hrabal se mi ve věcech. Nechal otisky těch svých upocených prstů na podprsenkách a kalhotkách v šuplíku se spodním prádlem.“

McKinley viditelně zrudl. „To není pravda. Nemáte právo říkat takový věci.“

Mladý řemeslník si se zájmem prohlížel špičky chodidel.

„Chcete vidět důkaz?“ zeptala se Margaret McKinleyho. „Dvouhodinový záznam z kamery, kterou jsem schovala ve skříni?“

Blafovala, ale nakonec se jí to vyplatilo. McKinley zbledl. Potom rozčileně semkl ústa. „Nechala jste vyměnit ten podělanej zámek. A to je očividný a jasný porušení podmínek nájemní smlouvy. Už tady nebydlíte.“

Margaret začal zvonit telefon. Chvilí ho hledala v kabelce. „Co je?“ vyštěkla do něj.

„Už hodinu se vás snažím zastihnout.“ Volala jí její sekretářka Lucy, zbožná presbyteriánka ve středním věku, která neměla Margaret příliš v lásce.

„Mobil si během výuky vždycky vypínám, Lucy. To přece víte,“ řekla Margaret. „Proč jste nezavolala na univerzitu?“

„Vždyť já tam volala, ale už jsem vás nezastihla.“ Lucy si na druhé straně linky povzdechla. „Doktorko Campbellová, právě nám volali z kanceláře šerifa ve Walkerově okresu. Potřebují vás u nějaké mexické restaurace na dálnici I-45. Podle všeho tam mají kamion a v něm přes devadesát mrtvol.“

„Kristepane,“ řekla Margaret a téměř hmatatelně cítila sekretářčinu výtku — nevezmeš jména božího nadarmo. „Hned tam jedu.“ Zavěsila a protlačila se kolem McKinleyho do domu. Uvnitř měla pro nouzové případy kufr s veškerým svým profesním náčiním.

„Myslím to vážně,“ zahulákal na ni McKinley. „Chci, abyste se hned odstěhovala.“

„Řekněte to mému právníkovi,“ odsekla Margaret a bouchla mu dveřmi před nose.

Margaret jela na severozápad po dálnici I-45, minula jednotky Wynne a Holliday náležející k huntsvillskému vězeňskému komplexu, malé okresní letiště po pravé straně a výběžek vedoucí na západ k Harperovu hřbitovu. Projela kolem několika billboardů s nabídkami práce dozorců pro texaské Oddělení trestního soudnictví. V Huntsville člověk mohl pracovat buď ve vězení, nebo na univerzitě. Teplé říjnové slunce vybělilo oblohu a v dálce byl jasně vidět shluk modrých a červených majáček na místě nalezeného kamionu. Technicky vzato se právě nacházela mimo svou jurisdikci. Koroner z Walkerova okresu však jednoduše nebyl na něco takového vybavený. Proto šerif požádal o pomoc její úřad.

Zabočila na silnici číslo 190 a na příjezdové cestě k mexické jídelně se dala doleva. Na bílém latkovém plotě seděly tři vrány a zvědavě pozorovaly parkoviště, na němž se uvnitř obdélníku ohraničeného páskou hemžili policisté. Vjezd zatarasila více než desítka vozů. Margaret mezi nimi poznala pontiac, který patřil jednomu z jejích vyšetřovatelů, a několik dodávek forenzních techniků. V centru veškerého dění stál obrovský chladírenský návěs. Dveře tahače byly na straně řidiče stále otevřené dokořán, přesně tak, jak je našel Jayjay. Šerif Walkerova okresu přešel po rozdrolené asfaltové ploše k ní, aby ji pozdravil. Byl to statný muž, téměř šedesátník. Na sobě měl šedý oblek a bílý kovbojský klobouk. Odznak měl připíchnutý k náprsní kapse, z níž mu čouhal červenožlutý volební leták. Uchopil její dlaň a málem ji rozdrtil.

„Díky, že jste přišla, paní profesorko,“ řekl a Margaret si vzpomněla na krutá slova, která věnovala svému studentovi. Šerif se tvářil pochmurně. „Máme tady průser jak mraky.“

Chvilí po něm přišel další muž. Odhadem byl zhruba o rok až dva mladší. Kolem pětapadesáti let. Měl úhledně zastřižené prořídle vlasy šedé barvy a ztrhaný obličej. Byl průměrně vysoký a podsaditý a kolem pasu se viditelně rozšiřoval. „Děkuji vám, šerife,“ prohlásil. Očividně tím policistu odvolával. „Odvádíte tu vážně skvělou práci.“ Šerif se podíval na Margaret, přikývl a odešel. Druhý muž se k ní obrátil. „Vy jste soudní lékařka?“

Margaret mu podala ruku a chladně pronesla: „Doktorka Margaret Campbellová.“

„Agent Michael Hrycyk.“ Své příjmení vyslovil jako „ryčik“. Dlaň měl teplou a lepkavou. Rozevřel koženou peněženku s odznakem. „INS.“

Margaret se nechápavě zamračila. „Co má s tímhle společného imigrační?“

„Myslíte kromě faktu, že támhle máme devadesát osm mrtvých Číňanů?“ Ukázal palcem za sebe směrem ke kamionu.

Margaret se zvedl žaludek. „Číňanů?“

„Asiatů. Nejspíš jsou to ale Číňani. Téměř jistě dorazili ilegálně. Takže jsou naši.“

„Nejsou ničí, maximálně moji, jestli jsou mrtví.“

„Vy víte, co jsem tím chtěl říct.“ Vytáhl krabičku cigaret.

„Tady si to nezapalujte,“ řekla Margaret. „Jsme na místě činu.“

„Pochybuju,“ odvětil.

Margaret si v dále všimla, že přijíždějí první televizní dodávky. Dlouho jim to netrvalo. Devadesát mrtvých Číňanů v kamionu — s takovým příběhem by si místní stanice vydělaly majlant, kdyby ho prodaly celostátním televizním kanálům „Proč pochybujete?“ zeptala se.

Vzal ji za paži a vedl ji směrem k nákladnímu autu. „Ve Státech každý rok zaznamenáme až sto tisíc čínských VBK,“ řekl. „Většina z nich dneska přes hranice přechází z Mexika.“

„VBK?“ zeptala se a vymkla se mu ze sevření.

„Vstupů bez kontroly. Tak říkáme nelegálním imigrantům. V tomto případě jsou to navíc ještě JNM.“ Nuceně se usmál. „To znamená ‚jiní než Mexičani‘.“

„Máte vážně pozoruhodnou terminologii,“ podotkla Margaret ironicky.

„Je ve skutečnosti ještě zajímavější, doktorko. Dřív jsme Mexičanům říkali *čochtani*, protože vždycky z Ria Grande vylezli celí mokří. Ale to už dneska není politicky korektní. Až na to, že si tak Mexičani říkají sami. *Mojados*. Nevidím důvod, proč jim říkat jinak, než jak si říkají sami. Ještě možná čmoudi.“

Margaret se na něj nesouhlasně zahleděla. „Co se mi vlastně snažíte říct?“

Hrycyk se zašklebil, protože se mu očividně nelíbil její tón. „Chci říct, doktorko Campbellová, že ti čínští ilegálové stáli hodně peněz. Dneska to dělá až šedesát táců na hlavu. Podle mých hrubých odhadů to znamená, že v tom návěsu jsou mrtvoly v ceně téměř šesti milionů dolarů. Nikdo přičetný by se o šest milionů babek nepřipravil jen tak.“

Za kamionem postávali v hloučku policisté a sledovali při práci dva forenzní vyšetřovatele, kteří se pohybovali uvnitř návěsu. Měli na sobě ochranné bílé kombinézy na zip s nasazenými kapucemi a napevno přidělanými návleky na boty. Obličejům jim zakrývaly ústní roušky a dlaně chránily latexové rukavice. Podobně oděný fotograf pořizoval snímky hrůzného výjevu s profesionální odtažitostí a přitom přepínal mezi režimem focení a videozáznamem. Záblesky odhalovaly skutečně hrůzostrašnou scénu a s rostoucím vedrem se umocnil i otravný zápach.

Hrycykovi to zjevně nijak nevadilo. „Chcete vědět, jak to vidím já?“ pokračoval nerušeně. „Ten kamion pravděpodobně přijel po silnici 77 z Brownsvillu, možná po 281, nebo dokonce po 59 z Lareda. To jsou standardní cesty.“

„Cesty kam?“

„Přece do Houstonu.“

Margaret se ušklíbla. „Ale tady jsme od Houstonu šedesát mil na sever.“

Hrycyk pokrčil rameny. „Tak si udělali zajíždku, aby se vyhnuli namátkovým kontrolám na dálnici. Každopádně měli namířeno do Houstonu.“

„Skutečně? A co čínské ilegální imigranty do Houstonu tak láká?“

„Pro začátek třeba tři sta tisíc čínských obyvatel, kteří tam už žijí. Čtvrtá největší čínská čtvrť v zemi.“

„To jsem netušila,“ řekla Margaret.

„To netuší většina lidí. Číňani se rádi drží pohromadě. Na jihozápadě si postavili novou čínskou čtvrť a skoro z ní nevycházejí.“ Opět si začal vytahovat cigarety, potom však zachytil Margaretin pohled a zasunul je zpátky do kapsy. „V Houstonu je navíc třetí největší komunita konzulů v USA. Po posledním sčítání jich bylo sedmdesát. To znamená papíry — doklady o totožnosti a zemi původu. S těmi už je z vás napůl legální občan. S papíry se tady kšeftuje ve velkém.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě. „Většina z nich tady samozřejmě nezůstane. Jejich cílem je New York. *Ťin-šan*, jejich Hora zlata, kterou všichni hledají. Mezitím se však schovávají v úkrytech a pracují šestnáct i sedmnáct hodin denně v továrnách, restauracích a bordelech, aby splatili dluh *še-tchouovi*.“

„*Šer-tchouovi*?“ zopakovala Margaret čínské slovo s pekingským přízvukem a důrazem na hlásku *r*:

„To jsou hadohlavci. Pašeráci lidí. Chlápci, co seženou všechno: dopravu, ubytovnu, papíry. Většinou Číňani. Pěkně zlí kluci.“

„Takže jestli jsou tihle lidi v kamionu skutečně ilegální imigranti, pořád dluží poplatky za propašování svým hadohlavcům?“

„Chytáte se rychle, doktorko.“ Hrycyk se povýšeně usmál. „Jejich rodiny v Číně zaplatily menší zálohu. Jakmile ale dorazí sem, zbytek musí doplatit sami. Vzácný náklad. Takže k jejich vraždě nikdo neměl motiv.“ Kývl hlavou směrem k tahači. „Víte, co si myslím já? Někdo náhodou vypnul v návěsu klimatizaci nebo ji naopak zapomněl zapnout. Řidič tady zastavil uprostřed noci, aby se vychcal, a zjistil, že jsou všichni mrtví. Udušení. Zpanikařil a zdrhl.“ Hrycyk se zachechtal. „Ten řidič tak nakonec ušetřil INS hromadu práce.“

„Jsem si jistá, že to by jejich rodiny velice rády slyšely,“ řekla Margaret chladně. Pomýšlení na to, že bude muset ohledat devadesát osm těl, bylo samo o sobě dost špatné, takže se k tomu rozhodně nepotřebovala vybavovat s rasistickým imigračním úředníkem.

Hrycyk se naježil. „Hele, ty zakrslíky nijak nelitujte. Docela nám tady zvyšují zločinnost. Pašují drogy, aby si odmazali větší část dluhu, zapojují se do nelegálního hazardu a prostituce. Když je chytíme, zažádají si o politický azyl, dostanou imigrační kartu c-8, takže se můžou nechat legálně zaměstnat. Když soud jejich případ zamítne, zase se po nich slehne zem.“ Na okamžik se odmlčel, aby se nadechl. „Takže jak já to vidím, jediný dobrý Číňan je mrtvý Číňan.“

„Jak já to vidím, agente Hrycyku,“ řekla Margaret neochvějně, „tyto nebohé lidské bytosti mají stejně jako kdokoli jiný nárok na moji plnou a absolutní profesionální pozornost při zjišťování příčiny a způsobu jejich smrti — bez ohledu na rasu, vyznání, barvu pleti nebo národnost.“

Na silnici 190, na konci příjezdové cesty, zastavily tři přenosové dodávky a za nimi nejméně půl tuctu dalších aut patřících zástupcům tisku. Skupina novinářů se právě dohadovala o právu na přístup se dvěma šerifovými muži na místě, kde předtím na bílém laťkovém plotě seděly vrány. Ty mezitím někam odletěly. Místo nich se na scéně objevili supi.

„Margaret...“ Jeden z forenzních vyšetřovatelů stál ve vchodu do návěsu. „Je tady něco, na co by ses možná měla podívat.“

„Vydrž dvě minuty,“ řekla Margaret. Doběhla zpátky k autu, otevřela kufr, sundala si bundu a boty, natáhla si bílou kombi-nézu, zapnula ji na zip, přetáhla si kapuci přes hlavu a nakonec si nasadila roušku a rukavice. V ruce nesla menší tašku s nástroji, když se vracela k nákladnímu autu, kvůli návlakům se velice nemotorně potácela. Vyšetřovatel jí podal ruku a vytáhl ji nahoru. Chvilí vratce stála a prohlížela si výjev, který se jí naskytl. Obludná hromada paží a nohou a bezútešné bledé obličejů nacpané do přední poloviny návěsu. Pohled na ty křehké čínské postavy, jejichž americký sen dospěl k náhlému konci, byl drásavě žalostný. Vyšetřovatel jí podal cosi na způsob zápisníku v plastovém sáčku na důkazy. Margaret ho vytáhla a důkladně prolistovala. Jeho stránky byly pokryté nesrozumitelnými čínskými znaky.

„Našel jsem ho na hrudníku jedné z mrtvol,“ řekl vyšetřovatel. „Tužka mu zůstala v ruce.“

„Co tam máte?“ zavolal Hrycyk zvenčí a nakláněl se dovnitř, aby zjistil, co Margaret drží. Zjevně ho rozčilovalo, že není blíž dění.

„Zápisník.“

„Je v něm něco?“

„Samozřejmě.“

„A co? Co se tam píše?“ Začala mu docházet trpělivost.

„Nevím, jak vy,“ řekla Margaret jízlivě, „ale já na tom s čínštinou zas tak dobře nejsem.“

Hrycyk zaklel. „No, tak nám aspoň k něčemu bude ten Číňan, kterého nám posílají z Washingtonu.“

„Jaký Číňan?“ zeptala se Margaret a náhle se jí sevřelo hrdlo.

„Styčný důstojník z čínského velvyslanectví. Už se do toho zapletla i politika.“

Otočila se a snažila se, aby na ní Hrycyk nepoznal její znepokojení. Pro něj byl styčný důstojník z čínské ambasády jen dalším Číňanem. Ona ho znala blíže jako Li Jena, zástupce velitele Oddělení jedna pro kriminální vyšetřování Pekingské městské policie. Muže, kterého znala až příliš dobře. Tak dobře, že se jí při pomyslení na něj dělalo zle. Postoupila vpřed a byla připravená čelit spíše hrůzám v návěsu než pocitům, které se celý rok pokoušela potlačit. Pocitům lásky, zrady a následně vzteku a možná i něčeho dalšího. „Kde je tělo, u kterého jste to našli?“ zeptala se vyšetřovatele chvějícím se hlasem.

Prošli kolem přibližně dvaceti mrtvol, žen a mužů, kteří před smrtí zoufale škrábali po zdech a potrhali si i vlastní oblečení. Byl to žalostný pohled. O levou stěnu se polovinou trupu opíral muž s řídnoucími vlasy a nezvykle tmavým obličejem. Nad horním rtem měl tenoučký knírek. Margaret si povšimla nikotinových skvrn na prstech, v nichž držel tužku, kterou naškrábal svá poslední zoufalá slova.

V

Wangův deník

Čcheng jsem poprvé zahlédl té noci ve Fu-tieniu, když nás vezli v malém člunu k nákladní lodi, jež kotvila v mezinárodních vodách. Seděla na zádi a svírala hnědý batůžek. Jevila se mi malá a zranitelná. Kvůli ní jsem měl pocit, že jsem podvodník. Všechno to kolem nás pro ni bylo skutečné. Byl to její život. Plný nebezpečí a nejistoty. Věděl jsem, že mnozí z těch lidí necestují sami za sebe, ale kvůli svým rodinám a penězům, které jim chtějí posílat z Hory zlata. Už tehdy jsem o ní uvažoval jako o své *ja-c'*, o svém káčátku. Víím, že tak říkají ilegálním imigrantům,

a nikdy mi ten název nepřišel vhodnější než tehdy, když jsem myslel na ubohou malou Čcheng. Rozhodl jsem se, že udělám vše pro to, abych ji na té dlouhé těžké cestě ochránil. Kdybych býval věděl, jak bezmocné budou moje snahy, až se ji pokusím uchránit před mlácením a znásilňováním, vytáhl bych ji z lodě a celý tenhle podnik bych obětoval. Doposud jsem jí mohl nabídnout jen útěchu. Nevím, jestli tuší, že jsem se do ní zamiloval. Myslím, že ona mě nemiluje. Jsem dvakrát starší než ona. Má mě ráda a věří mi, asi jako dcera věří svému otci. Vím, že až dorazíme do Meigua, ztratím ji. Kéž bych se na tuto cestu nikdy nevydal.

VI

Li Jen sjížděl bez šlapání kopec a míjel sídla z tmavých kamenů, číhající ve stínu za pokroucenými starými stromy. Domy měly zvláštní, skotsky znějící jména jako Dumbarton House a Anderson House a také malované cedule na kovaných branách. Vyjel ze sítě uliček lemovaných stromy ve čtvrti Georgetown a zabočil doprava k mostu přes říčku Rock Creek. Kruhový objezd Sheridan Circle byl v hustém provozu neprůjezdný, Li potom zabočil nahoru do labyrintu ulic v obytné oblasti. Došlapal na vrchol kopce a sjel směrem ke Connecticut Avenue.

Velvyslanectví si zabralo starý hotel Windsor, dvě sedmi-patrové budovy postavené do pravého úhlu s ohybem říčky Rock Creek za zády, téměř přesně na sever od místa, kde ústila do líného proudu řeky Potomac. Na kole by odtud k Bílému domu mohl dojet do deseti minut.

Nabízeli mu vůz, ale on ho odmítl. Celé roky strávil přejížděním mezi sídlem Oddělení jedna v pekingské čtvrti Tung-č'-men a policejním bytem, který sdílel se strýcem ve staré velvysla-